

10. Проаналізуйте історичне джерело та дайте йому оцінку

3 книжки Володимира Винниченка «Відродження нації»

- *«Отже, небезпечний камінь було щасливо обмінено. Можна було далі дружно, спільно вести корабель відродження назустріч бурям і небезпекам, не боячись ослаблення зсередини. А буря вже збиралась. І першим громом була телеграма військового міністра Керенського про заборону ним Другого Українського Військового З'їзду, який скликав Український Військовий Генеральний Комітет. Мотиви заборони: невчасність – “несвоевременно”. Старий, ще царський мотив, який тут же побивався дозволом того самого міністра Керенського на польський військовий з'їзд».*

Зі спогадів Бориса Антоненка-Давидовича

- *“Комюніке ГПУ про викриття контрреволюційної підпільної організації СВУ та перші повідомлення в пресі про початок судового процесу в Харкові, тодішній столиці Радянської України, викликали в усіх подив: що ж це за всеукраїнська організація, в якій нема на Україні периферії? Поодинокі особи з різних українських міст, посаджені на стільці підсудних, аж ніяк не вкладалися в поняття периферії”.*

Зі спогадів Андрія Григорія Труха

- *«Коли... проголосила Австрія війну Сербії, а з тим і загальну мобілізацію, я не думав, що незабаром і я стоятиму у військових рядах. Та як із мого села Гірного відійшли чоловіки й юнаки на війну й наше село опустіло, я став почувати себе так самотньо й ніяково, що не втерпів і одного дня вибрався до Стрия, щоб вступити добровольцем до австрійської армії. Як я став просити австрійського старшину, що коло нього збиралися покликані вояки, щоб він сповнив бажання хороброго Гриця, то він тільки сказав мені: “Ой не ходи, Грицю, на ту зарваницю!” – і я, не покушавши навіть військового “цвібаку”, вернувся додому – опихати кашу з молоком... І хто зна, доки я був би забавлявся в “кашоїда”, якщо б у Львові не розпочала своєї діяльності Головна Українська Рада й Бойова Управа”.*

З книжки Георгія Касьянова «Україна 1991–2007. Нариси новітньої історії»

- *«Наступного дня вранішня пленарна сесія Верховної Ради розпочалася із закритого засідання. У перерві журналістам повідомили, що депутати залишатимуться в парламенті, доки не буде ухвалено нову Конституцію. Удень депутати поділилися на кілька робочих груп для обговорення найбільш суперечливих статей: про мову, статус Криму, державну символіку, приватну власність».*

З інтерв'ю Августина Волошина кореспонденту чеської газети

- *«Так, справді, всі три народи – чехи, словаки й українці – є по мові близькі та без більших труднощів можемо порозумітися. Відносно цього пригадую собі одну цікаву подію з року 1919, яка стверджує нашу мовну спорідненість. Президент Масарик не міг вийти з дива, як ми взаємно розуміємося, навіть підозрював мене, що я говорю теж і по-чеськи. Була це, однак, наша українська мова, якою говорить населення Карпатської України. Що нас, крім цього, ще зв'язує? Двадцятиліття спільного державницького життя мусило залишити якісь сліди. Тільки сліпі та несправедливі не можуть видіти тих зв'язків нашого приятельства та взаємності».*

О. Гольденвейзер

«З київських спогадів»

- *«То була початкова епоха більшовизму, коли Рада народних комісарів щодня ухвалювала декрети, які мали засвідчувати втілення тих або інших “завоювань революції”, – скасування права власності, націоналізацію, проголошення різних прав і привілеїв пролетаріату».*

З книжки Анатолія Кузнєцова, очевидця описуваних подій

- *«Діна ходила читати наказ, швидко прочитала й пішла: біля листків із наказом узагалі довго ніхто не затримувався й розмов не виникало. Цілі день і вечір тривали обговорення й припущення. У неї були батько й мати, старенькі вже, мати перед приходом німців вийшла з лікарні після операції, от усі й гадали: як їй їхати? Старенькі були впевнені, що на Лук'янівці всіх посадять до потяга та повезуть на радянську територію. Чоловік Діни був росіянином, прізвище в неї російське, крім того, й зовнішність зовсім не єврейська. Діна була більше схожа на українку і знала українську мову. Сперечалися, гадали, думали й вирішили, що старі поїдуть, а Діна їх проведе, посадить у потяг, а сама залишиться з дітьми – що буде, те й буде».*

Зі спогадів Володимира Хільчевського

- *«Могутній вал радянських армій Центрального, Воронежського та Степового фронтів, набравши розгону на курських і белгородських полях, покотився до Дніпра, вздовж якого проходив гітлерівський “Східний вал”. Фюрер на весь світ заявив, що на Дніпрі... “буде боротися, якщо треба, сім років”... На територіях щойно визволених Сумської та Чернігівської областей відразу ж почалася мобілізація, і невдовзі слідом за передовими військовими частинами потяглися колони новобранців. Серед них були такі, що вже служили в армії, однак за якихось обставин (полон, оточення) відбилися від своїх частин, але більшість – 18–19-річні юнаки.»*

Зі спогадів Ірини Жиленко

- «У кінотеатрі “Україна” під час перегляду “Тіней забутих предків” відбулася подія, яка увійде в історію України. Я забезпечила квитками друзів через маму, яка працювала тоді адміністратором “України”. Зібралось в кінозалі все, що було чесного на той час у Києві.
- Після перегляду Іван Дзюба вийшов на сцену, подякував групі і повідомив про арешти інтелігенції. Стус закликав не допустити 37-го року в Україні і запропонував на знак протесту – встати. Як це було страшно! Дрижаки пробігли спинами. Обивательська маса кинулась до “запасного виходу”, як під час пожежі. Побіг перешепт, що кінотеатр оточено і будуть “брати” всіх. І все-таки більшість у залі – встала. Звісно, не всі. І ті, що не встали, уважно засікли очима тих, хто встав. Я стояла поруч із Дзюбиною дружиною. Я аж палала збудженням, а Марта зблідла. Іван зійшов зі сцени, підійшов до дружини і тихо сказав: “Так треба, Марто...” .

Зі спогадів Михайлини Коцюбинської

- «Невеличке помешкання Івана Світличного в Києві на Уманській, 35 стало осередком інтенсивного духовного життя, неофіційним Клубом творчої молоді. Тут почували себе як удома Василь Симоненко й Іван Драч, Опанас Заливаха й Алла Горська, Іван Дзюба і Юрій Бадзьо, Галина Севрук і Василь Стус, Ігор Калинець і Василь Голобородько. Тут ми відкривали для себе Плужника, Антонича, Зерова. Тут вітали кожен паросток нонконформістського українського мистецтва. Тут знайшов свій духовний дім Василь Симоненко – Світличний був його першим критиком і порадником, пускав у світ його “захаяльні” твори... Тут, у цій хаті, записувався на плівку Симоненків “Злодій” та інші поезії, завдяки чому його голос зберігся для нащадків. Тут усі вони знаходили теплу усмішку, підбадьорливе слово, життєдайний духовний (та й не лише духовний!) харч, невибагливу, але безвідмовну ночівлю».

З листа комсомольця Пастушенка із с. Полонисте (нині Голованівський район Кіровоградської області)

- «Ось таке вислухайте, тов. Сталін! Село має 317 дворів, колективізоване на 100 %. А що, тут, думаєте, радянська влада? Ні, не радянська, а чисто буржуазний строй. Пригадайте панщину: 6 днів роби панам, а 7-й – неділя, в яку не можна робити, бо свято. Так і на селі – щодня роблять в артілі. Коло дому нічого, крім будівель, а ти податок із дому дай за те, що робили в колгоспі, позику підписався в колгоспі на 40 крб. – віддай із дому. Третій рік у колгоспі усупільнено все, та ще й хлібозаготівлю дай за ту землю, що здав у колгосп [за] 3 роки. Не йди до колгоспу за хлібом, бо ще й сам здай пудів 45 з 3 дес. поля, ну і пай у кооперації 28 крб., аванс і будівництво теж до 15 крб. здай з дому, а [за] продукти за три роки – копійки грошей, отаке життя.

Зі спогадів Івана Цюпи

- «Сонячного ранку до Будинку літераторів підійшло з десяток чорних “Волг” – майже на кожного по машині. Від Співки ми вирушили до особливого причалу на Дніпрі, де стояла яхта першого секретаря ЦК Компартії України. Там нас привітно зустрів секретар ЦК з ідеологічних питань Федір Данилович Овчаренко. Поручкався з кожним із нас – Гончарем, Бажаном, Козаченком, Новиченком, Башем, Збанацьким, Зарудним, Вороньком, Павличком, Коротичем, Смоличем, мною...
- З палуби опускаємось до кают-компанії. А там, як у казці, чарівний стіл, заставлений пляшками з коньяками, горілкою та винами найрізноманітніших марок і закусками: окрім чорної та червоної ікри – осетрина і сьомга, сервелат і мисливські сосиски, а ще свіжі помідори й огірочки. Була там навіть мелітопольська черешня, доставлена спеціальним літаком. Коли ми всілися за пребагатючим столом, Петро Юхимович виголосив тост “за розквіт української літератури”.

3 книжки спогадів А. Денікіна «Нариси російської смуті»

- *«За кілька днів до захоплення влади Скоропадський приїхав до одного відомого київського генерала й запропонував йому долучитися до справи створення нового уряду, “який повинен замінити Центральну Раду й виступити посередником між німецьким командуванням й українським народом”. Зауважив, що в цій справі зацікавлені німці... Коли співрозмовник відповів йому відмовою, мотивуючи “неприйнятністю для себе роботи з німцями й на них”, Скоропадський заперечив, що “німці тут ні до чого, що він буде вести цілком самостійну політику, – і закінчив навіть наївною заявою, – що сподівається обійти німців і змусити їх працювати на користь України”... Тоді ж відбулася розмова гетьмана з одним впливовим російським генералом, якого дехто хотів бачити на посаді військового міністра. На питання його, чи правда, що гетьман згодився на свій пост винятково з метою возз’єднання Малоросії з Росією, Скоропадський відповів негативно: “Можливо, у далекому майбутньому це й трапиться; але зараз я буду обстоювати самостійність України”...»*

Зі спогадів Олександра Севрюка

- *«Переговори добігали вже кінця. Власне кажучи, вони вже скінчилися, бо в усіх спірних питаннях досягли згоди й треба було тільки порозумітися щодо редакції деяких статей договору, що швидко можна було поладнати, й після цього залишалося виготовити тільки грамоти. 6-го лютого ми заснули з легшим серцем, бо нарешті нібито вдалося переконати графа Черніна в тому, що Центральна Рада все ще в Києві, і він остаточно згодився підписати мир. “Остаточно?!” За весь короткий час нашого знайомства ми кілька разів мали вже нагоду переконатися, що в лексиконі графа – одного з останніх могиканів старої австрійської аристократії й салонного дипломата – цього слова не повинно б бути. Отож 7-го вранці почув я враз від нього телефоном, що він вирішив – і Троцький з цим годить-ся! – послати на Україну комісію з метою встановити, чи дійсно в Києві все ще існує влада Центральної Ради. Слухаючи це, я відчував, що холодний піт виступає в мене на чоло. Правда, в той день у Києві існувала ще влада Центральної Ради, але згідно з нашими відомостями за день-два – у кожному випадку до приїзду цієї комісії, – українського уряду в Києві вже не буде.»*

Із «Щоденника» Євгена Чикаленка

- *«У перший день пішов я до С. Петлюри, щоб довідатись, чого вони від мене, власне, хочуть. Петлюра зараз же вийшов до мене у вітальню і, поцілувавшись, запросив мене до кабінету. Враження Петлюра зробив на мене втомленого, змученого і якогось пригніченого... На моє запитання – чого чи нащо вони з Лівницьким мене викликали, він одповів, що їм взагалі хотілося б порадитись з українськими буржуазними елементами, а особливо зо мною, який увесь вік так багато працював для українського відродження і т. д. Жалкував, що саме нема Лівницького, і просив мене посидіти у Варшаві...»*